

største stigning i antallet af anbragte børn foregik mellem 1995 og 2000, og det var før, den nye regering kom til. Så man kunne jo have prøvet at gå ind og løse de her problemer for længe siden, før de tårnede sig så højt op, at de næsten er uløselige.

Så vil jeg sige til fru Line Barfod: Ja, det er da rigtigt, at alt koster. Forebyggelse koster også. Men set i forhold til, hvad en institutionsplads, et anbringelsessted vil koste, så vil forebyggelsen ikke koste nær så meget, så det er lidt, hvor man lægger pengene. Jeg tror endda, vi kunne opnå nogle besparelser og nogle lykkeligere børn de steder, hvor det kan lade sig gøre.

Igen til fru Sandy Brinck: Jeg er da ikke løbet fra det, jeg sagde i første omgang, at jeg udmærket godt ved, at tilsynet svigter. Det står jeg ved. Det har jeg hørt, og jeg ved, at sådan er det. Men ifølge loven skal der føres tilsyn, og hvad gør vi, hvis kommunerne så ikke overholder den lovgivning, som vi laver herinde? Det er jo der, vi har problemet. Så må vi ud at snakke med kommunerne om det problem. For løses skal det, og vi skal blive ved med at fortælle dem det.

Med hensyn til fru Anne Baastrup og det om hjemmet: Jo, det er da rigtigt. Familieopholdssteder er der nogle der kan have behov for. Men igen kan jeg blot sige, at vores grundholdning, vores ideologi er altså, at børn vil have bedst af at blive hos bedsteforældre, hos en onkel eller hos en tante, så vedkommende barn kan blive i sit nære miljø, i hjemmet, og ikke på institution.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Line Barfod for tredje gang og derefter hr. René Skau Björnsson.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

For lige at hive fat i den sidste sag først: Hvis fru Pia Kristensen ønsker, at børnene så vidt muligt skal blive i eget hjem, hvorfor så ikke være med til at støtte de steder, hvor man tager hele familien ind for at gøre, hvad man kan, for at hele familien – far, mor og børn – kan blive sammen i deres eget hjem?

Det er sådan set det, behandlingen går ud på på familieinstitutionerne, nemlig at barnet hverken skal til bedsteforældre eller på institution, men kan blive i sit eget hjem sammen med far og mor eller far eller mor, hvordan familien nu hænger sammen. Det, der er problemet, er, at de steder er ved at blive lukket.

Så i forhold til det her med kvalitet og resultatmåling: Jamen der er jo ingen, der er uenig i, at det er vigtigt, at vi får god kvalitet i sagsbehandling, metodeudvikling osv. Den gode sagsbehandler, der har været på efteruddannelse, skal sidde og vurdere: Hvor skal jeg sende det her barn hen? Hvad vil være bedst for det her barn? Men hvordan skal sagsbehandleren så tage stilling til det, hvis ikke vi samtidig har udviklet nogle metoder til at lave en løbende evaluering af de steder, hvor barnet kan blive anbragt, til at se på, hvad er det, der virker og ikke virker, og hvad er det, der er godt?

Her er der altså behov for, at der bliver afsat nogle midler, også at der i de midler, der sættes af i kommuner og amter, og de budgetter, der godkendes for opholdsstederne, er plads til, at man kan lave en evaluering af, hvad der fungerer og ikke fungerer.

Kl. 14.20

(Kort bemærkning).

René Skau Björnsson (S):

Jeg håber ikke, at der er nogen af Folketingets medlemmer, der mener, at børn ikke har bedst af at være hos deres forældre. Jeg tror, at vi alle sammen har den opfattelse, og det skal vi arbejde hen imod, og vi skal sørge for, at der er en forebyggende indsats, der gør, at det ikke bliver nødvendigt at fjerne børnene.

Men det er situationer, hvor man fjerner børn. Det er der som regel – og det er der næsten altid – mange gode grunde til. Det er, når forældrene ikke kan påtage sig forældreopgaven; når far slår, når mor drikker og også slår sit barn, når man ikke sørger for, at børnene kommer i skole og får rent tøj på. Der er jo mange grunde til, at man enten går ind med en forebyggende indsats eller fjerner børn.

Så når der er stigninger i nogle år og fald i andre år, er det dels fordi ungdomsårgangene svinger, dels fordi det er forskelligt, hvornår man får øje på sagerne, og hvem der får øje på sagerne; og også fordi der er problemer i forhold til den enkelte sagsbehandler og den uddannelse, man har til at gå ind i familierne.

Men det, jeg godt vil vende tilbage til, var det her med tilsynet, for i de ting, der er igangsat, og som Socialdemokratiet har støttet på hele området for anbragte børn, er der ikke noget, der forbedrer tilsynet og sikrer, at kommunerne laver det her lovpligtige tilsyn. Der er det, vi siger: Hvorfor kan I ikke gå med til bare minimum to tilsyn om året, det må være et must?